

rettet til mig, ikke undlade at nævne, hvad jeg ved med Hensyn til Afviklingen af Gendarmerivæsenet. Det er jo saaledes, at denne Afvikling har foranlediget visse Udgifter, men ogsaa visse Indtægter, og at Forholdet har stillet sig saaledes, at Udgifterne derved ikke overstige Indtægterne, og jeg antager, at det er Grunden til, at der ikke findes noget opført derom paa Tillægsbevillingslovsforlaget.

Finansministeren (Lütthi Chau): Jeg vil blot i Tilslutning til, hvad der nu lige blev udtalt, henpege paa, at de Udgifter, om hvilke her er Tale, nemlig til Afvikling af Gendarmeriudgifter og ekstraordinære Polititudgifter, vedrøre det foregaaende Aar 1893—94, og da det er Tilfældet, vedkomme de altsaa ikke det Finansaar, vi nu befinde os i: 1894—95. Jeg antager, at denne Henvisning vil tilfredsstille det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgfreds.

Reergaard: Jeg skal ikke fordybe mig videre i Tillægsbevillingslovens Enkeltheder. Det er, som den ærede første Taler (S. C. Christensen) bemærkede, blevet Praksis i de senere Aar her i Tinget at lade denne 1ste Behandling af Tillægsbevillingsloven gaa hen, uden at nogen tager Ordet. Det ligger i, at Tillægsbevillingsloven væsentlig kun indeholder en Række forretningsmæssige Detailler, som det er tidsnok at fordybe sig i ved 2den Behandling. Det ærede Medlem fra Ringkøbing (S. C. Christensen) har imidlertid ført et politisk Moment ind i denne Sag, og jeg kan ikke lade Forhandlingen gaa til Ende uden at udtale ogsaa fra mit Standpunkt et Par Ord derom. Det ærede Medlem mente, at det var slede om, at vi paa ingen Maade vare komne ind i en ny Tid og til en ny Opfattelse af de forfatningsmæssige Forhold, naar noget slikt kunde ske, som her, at Bevillinger vare opførte paa Tillægsbevillingsforlaget som Genbevillinger, skønt de ikke vare bevilgede paa lovlig Maade i det foregaaende Aar. Jeg vil spørge det ærede Medlem om, hvorvidt han egentlig nogen Sinde har tænkt sig Muligheden af, at man paa den Maade brat kunde gaa over fra en forfatningsmæssig Tilstand til en anden, at de kontraktmæssige Forpligtelser, som en foregaaende Regering har indgaaet paa, og de Arbejder, der som en Folge af saadanne Forpligtelser ere paabegyndte, brat standsedes, saaledes at de alle ville blive staaende ufuldførte, eller om det, for at holde mig til det Eksempel, som den ærede Krigsminister fremførte, er det ærede Medlems Mening, at man for de

Rationers Vedkommende, for hvilke første Rate er betalt, skulde nægte Betalingen af anden Rate? Derved gif man jo fuldstændig Slip af det indbetalte Beløb, idet man slet ikke fik de bestilte Varer her til. Men jeg er, som det ærede Medlem ved, enig med ham i den forfatningsmæssige Betragtning af det, der er gaaet forud. Vi kunne endvidere være enige om, at ingen af os vil paatage sig noget som helst Medansvar for disse ad provisorisk Vej tilblevne Bevillinger. Men hvor meget end dette er Tilfældet, maa man ikke fra nogen Side, hvis det virkelig er ens Ønske og Vilje at komme ind i ny Tilstande, forlange Umuligheden; og som sagt, et saa brat Slip mellem det gamle og det ny, har man aldrig til nogen Tid set i noget som helst Land. Hvis det ærede Medlem vil undersøge andre Lidders og andre Landes Forhold, vil han se, at det, der fulgte efter, altid til en vis Grad har maattet afvikle det, der gif forud, det vil sige slydeltagere de kontraktmæssige Forpligtelser, som den foregaaende Statsstyrelse har paataget sig. Naar dette imidlertid sker, sker det paa den Regerings Ansvar, som har udført det, og jeg kan for mit Vedkommende kun sige, at jeg ikke ser rettere, end at dette Ting maa for sit Vedkommende indtage samme Standpunkt her, som det i det hele har indtaget til de provisoriske Foranstaltninger. Man paatager sig ikke noget Medansvar derfor, man forbeholder sig og kommende Folkesting alt fornødent i saa Henseende, og den logiske Konsekvens deraf forekommer mig da at maatte være, at dette Ting udstemmer de Bevillinger, som der her er Tale om, af Tillægsbevillingsloven, idet man ved at stemme for dem, ganske sikkert vilde paatage sig en Art Medansvar. Det bliver da en StatsrevisionsSag, som senere vil komme til Afgørelse her i Tinget. Men det ærede Medlem har fuldkommen Ret, naar han mener, at det, at vi saaledes en Gang endnu ville komme til at staa over for forskellige Indstillinger fra Statsrevisionen og forskellige Afgørelser fra de to Ting, skulde vise, at det, der fulgte efter 1ste April 1894, var ganske af samme Lønde som det, der gif forud. Vi staa her simpelt hen over for Konsekvenser af Fortiden, som det hverken staaar i det ærede Medlems eller i den høje Regerings eller i min Magt at udslette. Det, hvorpaa der ligger Bægt, er, at denne Tid er afflutet, det vil sige, at intet nyt bliver begyndt ad provisorisk Vej. At dette ikke vil ske, maa det ærede Medlem have faaet Forvisning om ved at høre Udtalelserne af de ærede Medlemmer af Regeringen, som have talt i Dag; jeg for mit Vedkommende